

Nový Zéland 24.2. – 24.3. 2013

Kiwi – an unexpected journey

Nĕdĕla 24.2. Low cost – Korĕān ārlĕnĕs

Ak som predpokladala, deň prešiel veľmi rýchlo. Ešte zbalit' hračky do lietadla. „Hm, nezabudni hodiť štangľu salámy do veľkého kufra,“ opakovala som si. „A ešte umy prázdnu chladničku a vytri podlahu v kuchyni.“ Tato nakukol do kuchyni, aby zistil s kým sa rozprávam. So sebou. Keď deti poobede zaľahnú, rozhodujem sa pre rýchle depilačné sado-maso. „Aby si bola pekná do lietadla?“ uškrnie sa, keď prechádza okolo. O chvíľu to ľutujem, lebo to trvá dlho a zákrok žiletkou bude aj tak nevyhnutný. No, monotónny tón strojčeka upokojuje moje nervy. Ako posledné zaklápam 2 kufre. Napchala som do nich aj stoličku na kŕmenie pre Arlana, vaničku, spacáky aj Millin šerbel'. Roky cestovania prinášajú svoje ovocie. Viem zbalit' celú rodinu na 1 mesiac na všetky teplotné extrémny do dvoch štandardných kufrov. Okrem toho beriem na Nový Zéland 2 nosičky pre deti, tatov foťák a malý ruksak do lietadla.

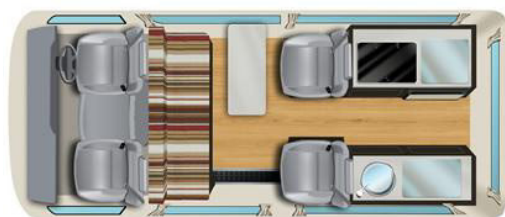
V lietadle sme prekvapení super servisom. Hoci je Korean Airlines nízkonákladovka, máme pocit, že sme v raji. Hneď od check-inu sa o nás starajú ako o prioritných pasažierov. S deťmi sa cestuje lepšie. Obzerám sa naokolo. Každý sa vyzul a vhuhol do ponúkaných papúč. Arlan odľukuje v palubnej postieľke a Milla je fascinovaná obrazovkou, čo vyskakuje z opierky na ruku. Tato spokojne chrumká oriešky a naťahuje si nohy pred seba. Má toľko priestoru ako v 1. triede. „Už iba prežiť najbližších 24 hodín,“ opakujem si.

Shriempieho spánok trval 30 minút a oči má znovu na stopkách. Je nepokojný. Prehadzujeme si ho z rúk na ruky a ticho závidíme okolospiacim. Je noc. Vydrží ešte 5 hodín a zalomí. Milla už dávno odľukuje v spacáku na zemi. Tvrdila, že nezaspí. Stačilo jej dať veľkú pusu a zatvorila oči. V Paríži sú 3 hodiny ráno. O 2 hodiny sa budí s laryngitídovým hrdlom. „Čo teraz? Ak sa začne dusiť, čo budeme robiť? Lieky mám v kufri.“ Začíname sa modliť. Zaspáva. Pred pristátím na zmenu lietadla sa budí a tvrdí, že jej je lepšie. Vďaka Bohu. „Mami, všetky tie tety sú rovnaké,“ ukazuje na letušky. Hej, takmer všetky. Kórejky. Majú nádhernú bielu pleť bez jediného pupáku, široký úsmev a pokorný prístup. V Soule po 12 hodinách meníme lietadlo. Letisko je pokojné a vybavené detským ihriskom, kam deti na pár minút dáme vybehať. Arlan pustí nálož ako na objednávku. Po vzlietnutí znovu zaspáva...už iba 11 hodín.

Utorok 26.2. Domov na koliesách

Posledných 5 hodín letu do Aucklandu sa neskutočne vlieklo. Možno aj tým, že bola znovu noc a my sme nespali. S krvavými očami sme na letisku zamenili hotovosť a vyfasovali kreditku a konto. Nasledovala pasová kontrola. Pre istotu som do colného formuláru zapísala všetko, čo sme so sebou niesli. No, aj tak nás hneď odchytili prítluné a dokonalo vycvičené psy. Z príručnej batožiny vybrali všetko ovocie, dokonca my zobrali aj napoly zjedené jablko, čo som držala v ústach. Pri deklaračnom okienku sme museli vybalit' všetko jedlo z kufrov. Prešlo všetko okrem mojich topánok a salámy. Nepomohli ani Milline krokodílie slzy. Topánky my zospodu úplne vyrabali, aby som nepreniesla ani kúsok mimozélandskej zeme.

Vonku je 25 stupňov a kým po nás prichádza auto z požičovni, zhodili sme 4 vrstvy oblečenia. Unavení máme iba 1 túžbu: prevziať náš domov na koliesách a vypadnúť. Tato sa nezmôže ani na protest, keď mu k pôvodnej ceny prenájmu 3800 NZ \$, prirátali ešte 1100 za poistenie (kurz NZ dolár : Euro = 0,7 : 1). Naložili sme sa a zakotvili pred najbližším supermarketom Countdown. Milla oživa a hádže do košíka všetko, čo vládze. „Večer budú ňoky so zeleninou,“ oznamujem. Za nákup základných potravín

utrácame 150\$. Potraviny sú tu drahšie ako v Paríži. Na parkovisku pred obchodom rozťahujeme deku a jeme. 24-hodinový let nás tak zmoril, že na pravé poľudnie zaťahujeme záclonky auta a ideme spať. Deti sú však tak vzrušené celým autom, že po 20 minútach vyrážame. Smer - pláž Orere point.

Mám pocit, že Nový Zéland je krajina nikoho. Takmer prázdne cesty, malé mestečka s pár domami.

Ľudoprázdnosť. Možno je to aj tým, že krajina spôsobí uvädnutosť – žltá-hnedá. Tráva je spálená slnkom, alebo obžratá nespočetnými kravami a ovcami. Táto jazdí naľavo ľavou zadnou a ja sa snažím dešifrovať flóru. Príde mi ako z jurského parku. Palmy, paprade. Zmiešané s ihličnanmi, ktoré pôsobia tiež tak prehistoricky. 80% flóry sú endemity. Nenachádzajú sa nikde inde na svete. Pri pohľade dozadu auta sa pousmejem. Milla s Arlanom čuší v sedačkách a pozorujú okolie. Zvládli to. Shriempie po chvíľke odkvácne a spí dobré 2 hodiny aj bez obeda a krikú. To sa často nestáva. Aj mrzutá a unavená Milla nakoniec zalomí. A ja sa prechádzam po pláži. Nik tu

nie je. More je pokojné. Vedela by som ísť kilometre. Iba vdychujem voňavý vzduch a počúvam cikády. „Dnes večer si kúpime lokálne víno. Budem po ňom spať ako zarezaná.“

ŠKŤEDÁ 28.2. Ľahá wáčér bēáč

Prestávam vnímať čas. Nevieť aký je deň, ani dátum. Hovorí sa, že je to tak vtedy, keď je dobrá dovolenka. Ja mám pocit, že je to skôr únavou. Shriempie mal 1. noc v aute vlastne ešte deň. Posun 12 hodín ešte nestrávil, tak bol hore 2x po 2 hodiny. Cez deň toho tiež veľa nenaspal.

Včerašším dňom sa začalo dobrodružstvo. Deti vstali ešte pred 6.00 a bolo fajn, že sme parkovali pri ihrisku. Kým sa hrajú, chystám raňajky. A potom smer Hot water beach – pláž s horúcou vodou, ktorá vyviera z hĺbky 200 metrov. Medzi prílivom a odlivom stačí vykopať jamu v piesku, počkať kým sa naplní a vliezť si do nej. Behali sme po veternej pláži a nikde nikoho. K obedu sa teda vraciam do auta a chytro smažím hovädzie. V mäsiarstve mi ho ráno pred očami pomleli. Bude k tortilám spolu so zeleninovým šalátom. Keď vystrkujem hlavu z dverí, pláž sa hmýri ľuďmi.

Chytro jeme na piknikovom stole. Arlan tróni v stoličke a vyšciera sa na každého okoloidúceho. Predtým sa najedol na pláži piesku.

Požičiame si v obchode lopatu a hor sa kopať. Táto si najprv myslí, že je to somarina a žiadna horúca voda neexistuje. Tá jeho je ľadová. Ide sa presvedčiť k susedom,

čo si v svojej jame slastne chrochtia. Je horúca. Tak kope hneď vedľa nich a o chvíľu má široký úsmev na perách. Milla medzitým zbiera mŕtve medúzy so slovami: „Budú na večeru.“ Arlan odľukuje v nosiči na mne. Obaja máme dlhé

rukávy, no aj tak mi je zima. Ani ma nenapadá použiť slnečný krém, hoci pečuje. Neskôr sa presúvame ku

Cathedral cave. Pôvodne sme chceli ísť zistiť, ako sa tam dostaneme. Som teda iba v šľapkách. Návesná tabuľa tvrdí: 45 minút. Zozačiatku celkom príjemná prechádzka hustým pralesom, neskôr prudký zostup útesmi. Nadávam na šľapky. Pohľad však stojí za to. Morom prederavený útes pôsobí impozantne. Horšia je cesta späť. Cítim nedávne seknutie v križoch. Od únavy a nevyspatia sa mi točí hlava.

Nejako sme neodhadli dobre čas pre deti. Po 19.00 sú už mrzuté a nemám hotovú večeru. Arlan zaspáva a Milla je nervózna. Po chvíli začína Arlan vracat'. Večerať nechce a mlieko po kojení vyvráti takmer celé. Nad ránom sa vracanie opakuje. „Asi úpal,“ premýšľam, kým vymieňam posteľnú bielizeň.

ŠUDKOR 28.2. Hobbítón

Ráno vstávame znovu o 6.00. Kým sa deti hojdajú na ihrisku, skočím nakúpiť. „Zajtra bude praženica so slaninkou a zeleninovým šalátom. Potom ryža s mäsom, ravioli...“ zapájam svoju fantáziu stojac na 2 horákmi v camping aute. Takéto cestovanie je zábavné.

Uháňame (v rámci možností a kapacity nášho tátoša) ľudoprázdnou krajinou. Auto sa natriasa. Stačí 60-70 km/h a človek má pocit, že je na húsenkovej dráhe. Pri väčšej rýchlosti mám pocit, že vzlietneme, alebo sa prevrátíme. Väčšinu nejazdíme viac ako 100km/h. Aj tak je to povolený limit. Pobaví nás označenie ciest „highway“ - diaľnica. U nás by to bola cesta 3. alebo 4. triedy. Úzka, s 1 pásom na mostoch, kde treba dávať pozor, kto má prednosť. Ráno sa nám podarilo vidieť haváriu na križovatke „diaľnice“. Milla vzadu pozerá rozprávku na tablete a Arlan odfukuje. Smerujeme do Matamata – miesto Hobbitonu.

V informačnom centre nám skoro spadne sánka. Cena lístku je 75\$/os. Ale, keď už sme tu....zaplatíme a nastupujeme do autobusu, čo z nás za 15 minút takmer vytrasie dušu, kým nás dovezie do neďalekých kopcov s pastvinami. Z vrchu sa nám naskytne pohľad do údolia farmy, kde stojí celá Hobbitovská dedinka. Niekoľko storočné borovice nás vpúšťajú do rozprávky. Je koniec leta, tak sa mi dedinka zdá menej zelená ako vo filme. Majiteľ farmy Alexander musí byť spokojný. Film mu priniesol dosť peňazí. A samotné mestečko, ktoré tu

nechali v pôvodnom stave musí byť magnet na turistov. Sprievodca, čo do tváre vyzerá ako Hobbit, nám silným novozélandským prízvukom rozpráva pikošky z natáčania. Napríklad, dub nad Bilbovým domom bol privezený po častiach z Taiwanu. Kým ho znovu poskladali, listy oschli. Tak potom listy doviezli, ale nové boli už z umelej hmoty a treba ich pravidelne striekať. Asi aj pre takéto detaily je to jeden z najdrahších filmov. Nech kukám, ako kukám, nerozoznám ho od pravých stromov. Prevažná časť Pána prsteňov sa natáčala v 2 štúdiách v Hamiltone.

1. Nadrozmerné pre Gandalfa, 2. Malé pre hobitov. Takmer nikdy sa pri natáčaní nestretli na pláci, ale scény boli umelo pospájané tak, aby vynikol kontrast vo výške postáv.

Dnes je neskutočne teplo, hádam aj 30 stupňov. Poučená natieram všetkých hrubou vrstvou opaľovacieho krému. Krky máme aj tak červené ako papriky. Z Hobbitonu máme namierené do oblasti Rotoruy. Nenašli

sme voľné nočné státie pre camping autá, no podarilo sa nám zaplatiť si nočné státie pred hostelom spolu aj so sprchou a bazénom. Operieme špinavé oblečenie. Konečne.

Päťok 1.3. Geotermálne pramene Rotorua

Keď je zle jednému členu posádky, je to zlé. No, keď je zle 3 zo 4, tak.... Arlan bol ráno čulý a hladný. Načahoval sa za mojimi vložkami s jogurtom. Po raňajkách si cucol mlieka a hneď šlo všetko von, na matrac. Hneď sa aj pokakal. Prezliekli sme ho sa vstupujeme do Te Puia – maorskej historickej dediny, nachádzajúcej sa v oblasti silnej geotermálnej aktivity. Lístky, čo zahŕňali aj 45-minútové maorské vystúpenie stáli 60\$/os.. Už začíname chápať, prečo Nový Zéland žije z cestovného ruchu. Arlan zaspáva na mne. Milla sedí tatovi na pleciah. V takejto zostave nás Maori pustia na svoje územie. Vyberú z našej „turistickej“ skupinky 1 šéfa. Los padol na najvyššieho Rakušáka, ktorý nás zastupuje. Ako 1. sa nesmie dať zastrašiť oštepom, s ktorým na neho uteká šéf Maorov. Keď na seba povypuľujú oči dajú si „hongi“ základný pozdrav, kedy si o seba oprú nosy a kukajú hlboko do očí. Potom si pozrieme maorské vystúpenie, kedy mám pocit, že účinkujúcim vylezú oči z jamôk od toľkého púlenia. Voľakedy púlenie očí a vyplazovanie jazyka slúžilo na odstrašenie protivníka. Arlan sa zobudí a napodobňuje aktérova. Zdá sa mi, že je trochu horúci. Počas mužskej časti si tato tiež vyskúša tradičný tanec s bitím sa do prs „HAKA“. Jazyk vie vyplazovať ukážkovo.

drží Millu na rukách a je celý ovracaná. Časť sa mu podarilo zachytiť rukou a poslušne to drží. Kým sa dávajú dokopy na záchode, ja s predavačkou utieram koberec horúcou vodou. Ešte aj poličky sú zašpinené. Tato si ako odškodné kupuje tričko a zaplatíme aj za ovracaného plyšového kiwi. Chytré mizneme smer lekáreň, kde mi nič na zastavenie vracania nedajú. Posielajú nás na pohotovosť. Ok, idem. Istota je guľomet. Zaplatila som 150\$ za to, aby mi povedali, že je v poriadku a treba mu dať hydrolytický nápoj, a počkať kým mu gastro prejde. S úľavou som to oznámila tatovi, čo následne hodil tyčku vedľa auta.

Po vystúpení prejdeme do kiwi domčeka, kde sa po tme dajú pozorovať strapaté kiwi. Ostávame na obed v miestnej reštike. Milla si vyberá iba jogurt a sadá si k 3 dedkom. Srandujú a nechá sa jedným dokonca nakŕmiť. Potom sa prechádzame medzi sivými bahnovými bublajúcimi jazerami, skalami, z ktorých vystupuje dym a sledujeme gejzír striekajúci do výšky 25 metrov. Pripekajúce slnko znásobuje smrad pokazených vajec, čo sa nesie ovzduším... S úľavou sa utekáme schovať do chladného darčekového obchodu. Odrazu začujem tatov krik, a keď sa otočím,

Milla ho sleduje cez okno a povracia sa tiež. Kým utieram matrac, hodím pohľad na Shriempieho. Vyzerá pokojne, aj keď už 3 dni nejedol.

Zaparkujeme v 1. hoteli, čo nájdeme. Milla im stihne hneď po príchode ovracať gauč. Tato to ubehol na záchod. Arlan sa drží. Nemám inú možnosť, ako ísť poprosiť o prístup k práčke a periem matrac z auta aj ovracané kiwi. „Obal na foťák tam radšej nedám. Fuj, smrdí hrozne,“ rozmýšľam a snažím sa ho vyčistiť ručne. Som posledný mohykán. Hoci v žalúdku mám čudný pocit.... radšej si dám pri posteľ smetiak.

Sobota 2.3. Klub tyčkárov

Nakoniec to na mňa prišlo o 1.00 ráno. Tato ma privítal slovami: „Vitaj v klube tyčkárov. Zakladateľ Arlan Shrimpie Vinkovič.“ Do rána mi bolo fakt na nič a ráno ešte horšie. Možno je to aj smradom, ktorý dominuje v celej geotermálnej oblasti – pokazené vajcia. Arlie sa budí v dobrej nálade. Aby som mohla pobaliť, dávam ho na starosti tatovi a idú do spoločenskej miestnosti. Po chvíli sa ozve jeho plač, no, keď nechodia, balím ďalej. Keď sa znovu objavia vo dverách, skoro onemiem. Arlanova horná pera je napuchnutá a asi 3x väčšia ako normálne. „Predstav si, že na stoličke v miestnosti bola včela a keď lozil, asi ju našiel a chcel ju zjesť. Tak sa bránila. Už som iba videl, ako mu lezie po ústach,“ pokrčil plecami. Šok, panika. S trasúcimi rukami zisťujem, či mu nepuchne jazyk. Nie. Horúčkovo sa hrabem v taške s liekmi. Dostáva maximálnu dávku Fenistilu. Je pokojný, kým sa ja trasiem.

Po minimalistických raňajkách, keďže nikomu nechutí, nastupujeme do auta. Smer – geotermálny park Waiotapu. Keď zaparkujeme, znovu nás ovanie vajcovka a Milla hodí tyčku pri aute. Už som si zvykla. Len ju poutieram a pokračujeme. Pri vchode necháme 65\$ za vstupné. Rôznorodé farby bublajúcich jazier a jazierok však stoja za to. Oranžová, zelená, žltá. Páliace slnko a smrad nás čoskoro nútia odísť. Sme takí unavení, že ledva prepletáme.

„Dnes sa dostaneme už iba k jazeru Taupo a tam ostaneme,“ oznamuje vyffľusnutý tato. Misia je však zložitejšia, lebo v mestečku Taupo práve prebieha súťaž Ironman. Ulice sú

zablokované, premávka obmedzená. Vidím ako Slavinovi svietia očka – ironman jeho ďalšia méta. Vychádzame z mesta a hľadáme pláž. Jazero je obrovské, voda chladná. Milla ide loviť ryby. Posadí sa tatovi na plecá a ten musí vliezť do pol pásu do vody. Arlan nie a nie zaspáť. Nakoniec sa pokaká až do polky chrbta. Už nevracia. Ale aspoň si dal trochu slaných tyčiniek. O tom, že by si dal hydratačný roztok môžem iba snívať. „Vydrž, vydrž, bude dobre. Prejde to,“ povzbudzujem sa utierajúc mu hovienko z chrbta. Milla má fóbiu na všetko čo lieta: muchy, mušky, komáre.... Vrieska pri každom ich priblížení sa, či zvuku. Radšej sedí zavretá v aute.

Nedeľa 3.3 Hora Zäcräcēñā

Noc sme strávili na parkovisku vedľa Infocentra v Taupo. K raňajkám sa Arlanovi vracia apetít a Milla preventívne vracia pri aute. Hneď má lepšiu náladu a s tatom sa vyberajú na 2-hodinovú plavbu po jazere k maorským rezbám na skalách. Ja sa medzitým túlam so zaveseným drobcom po obchodíkoch a hľadám pre neho pečený zemiak k obedu. Dnes nevarím. Tatovi kúpim kebab a Milla asi aj tak nebude nič jesť. A keď hej, vždy sa niečo nájde.

Už som si zvykla na novozélandskú angličtinu. Namiesto e hovoria i. Čiže napríklad: sivin namiesto seven, bist, tin,... Ľudia sú však veľmi milí. Mám pocit, že tu ani nepoznajú stres.

Navečer sa presúvame južne od Taupa. Zakotvili sme v krovinatom kempe pod Tolkienovou horou Zatratenia - „The Doom“ z Pána prsteňov. Vlastné meno hory je Mt. Ngauruhoe, 2287 m n.v.. Stratená v hmle a so šedými oblakmi nad tupým kráterovo-sopečným vrcholom pôsobí zlovestne. Rýchlo pripravím praženicu, šalát. Uvarím zeleninu pre Arlieho a zasadneme k malému

rozkladaciemu stolíku. Keď decká zaspia, nasadím čelovku a krájam kuracie prsia. Marináda - a la čo som našla – pomarančový džús, olivový olej a trochu mlieka. Keď zdvihnem oči k oblohe, v nemom úžase sledujem konštelácie hviezd, o ktorých nemám ani páru. Je ich toľko...dokonca vidím pás Mliečnej dráhy.

Pondelok 4.3. Výstup

Tato vstáva za svitania. Parkovisko pod horou Zatratenia je obmedzené na 60 áut. Je nám jasné, že nebudeme jediní, čo by sa dostali bližšie. Je hmla s viditeľnosťou na 50 metrov. Vôbec neľutujem, že sa nemôžem pripojiť na výpravu. Vonku je nepríjemne. O 7.00 je vychystaný aj so zásobou jedla. Odpreádzame ho s obrovskými ováciami. Výstup na suseda hory Zatratenia – vulkán Tongarino trvá 9 hodín s návratom. Bude sa to snažiť čo najviac skrátiť. S Millou si krátíme čas všelijako. Ale najviac ju baví oberať drobné fialové kvety do misky a variť z nich obed. Slavino je späť za 2 h 40 minút. Mokry ako myš, no, s trofejou, že dnes bol na vrchole prví.

A ešte si aj užil náhleho vyčasenia na nafotenie smaragdových jazier a zasneženého 3. brata skupiny Ruaieho, 2797 m.

Na obed sa presúvame práve pod túto horu, známu ako obľúbené zimné letovisko lyžiarov, kde si zaplatíme sprchy v kempe. Navarím na parkovisku. Poobede najprv okúpem Arlana a teším sa na horúcu sprchu. Tú si však veľmi neužijem, lebo ešte v nej ani nie som, keď sa vo dverách zjaví tatova hlava s oznámením: „*Ponáhl'aj sa, Milla potrebuje kakat'.*“ Vymydlení sa pokúšame vyjsť čo najvyššie. Vo výške 2020m už riadne fučí a je zima. Radšej zostúpime

a vyberieme sa na 2 okruh cez lesy k vodopádom Taranaki. 2-hodinový nenáročný okruh sa hemží turistami. Stretávame pár s dieťaťom v Arlanovom veku v nosiči na chrbte. Obaja ledva prepletáme a to som nebola ani na výstupe na horu. A znovu parkujeme niekde pri záchodoch, v meste bez názvu. Tato chcel prejsť až k pobrežiu. Unava alebo aj sendvič k večeri mu však nepadol dobre a znovu vracia.

Utorok 5.3. Pāk Millingeh brēpōd

Včera sme sa dostali k moru na západnom pobreží. Deň na pláži padol dobre všetkým, no, najmä Mille. Na brehu zbiera vyplavené modré medúzy. Arlan si pochutnáva na mušliach a znovu sa pasie na piesku. Večer sme zastavili a prenocovali pri záchodoch na brehu nejakého jazera asi 25 km pred Wellingtonom. Sme na južnom cípe severného ostrova.

Milline hlody: „Mami, chcem toto a toto...“ Ja: „Počkaj chvíľu, dorobím niečo.“ Milla: „Hm (otrčí ústa ako kreslená postavička Máša). To už bude neskoro.“ Alebo (pri príchode na novú pláž): „Jej, no tak na tejto pláži som ešte nebola.“

Škrēdā 6.3. Prēchōd nā južný ostrōd

Deň sme strávili vo veternom Wellingtone. Dorazili sme tam pred 8.00 a priamo v centre sme si dali raňajky

vedľa voňavej pekárne a prezliekali sa z pyžám. Kým sa ľudia ponáhľali do práce, my sme pátrali po lanovke, čo nás vyviezla na vyhliadkový bod nad mestom. Skoro nás tam odľuklo. Späť do mesta sme sa vracali cez nádhernú botanickú záhradu pýšiacu sa mohutnými stromami z celého sveta. Časť cesty viedla cez starý cintorín, kde sú pochovaní prví osadníci. Cintoríny sú moja slabosť. Z náhrobných kameňov sa toho dá toľko vyčítať...sociálny stav, rodinný, úroveň hygieny v danom období, choroby. Napríklad v r. 1869 bola vlna šarlachu. Jednej rodine pomreli behom Vianoc 4 deti od veku 1-12 rokov.

V januári zomrela aj mama. Otec sa dožil takmer 80. Krutá realita, ktorá je dnes už len zlým snom.

Vyšli sme pri „úli“, ako nazývajú parlament a nákupnou ulicou sme križovali centrum. Aj keď je to hlavné mesto, zachovalo si pohodový „dovolenkový“ charakter. Ani tu nepociťujeme nejaké náhlenie, stres alebo zadumaných, namosúrených ľudí. Našli sme cestovku, cez ktorú sme si objednali letenky Christchurch – Auckland na konci dovolenky. Ich cena sa medzičasom vyšplhala na 400\$ spolu pre všetkých. Nevadí. Vedľa nášho parkovacieho miesta sme objavili ázijskú reštiku. Je fakt, že mám pocit, že ázijských reštaurácií je tu asi najviac – japonské, čínske, vietnamské, kórejské. Milla jedla znovu slíže paličkami.

Po obede nás už čakala obrovský trajekt, čo nás vezme na južný ostrov do Picton (cca 300\$ na auto a 4 pasažierov). 3,5-hodinová plavba ozrutou, čo mala v útrobach náš dm, prešla rýchlo. Asi aj preto, že mysleli na deti a hneď vedľa detského kútiku dali obrovskú plazmu a pustili Hotel Transylvánia. Zábavu zabezpečili aj delfíny skákajúce na ľavo boku lode. Shrimpie zalomil v nosiči a tato krúži okolo vitríny s koláčikmi. Užina medzi ostrovmi je široká iba 22 km, no je zdrojom silnej seizmickej aktivity.

Južný ostrov nás očaril prudkými zelenými spádmi útesov do more a slnkom. Keďže nás oboch so Slavinom bolela hlava, boli sme radi, keď nás loď vyplula na 2. brehu. Trochu sme sa rozkukali a šup, smer juh po východnom pobreží cez vínnu oblasť. Už som si celkom zvykla na život v kemping care. Naša Toyota je malá a kompaktná. Mám tu všetko. Dokonca aj mikrovlnku, ktorú ale nemôžem používať, lebo nie sme napojení na prúd. Po vyše týždni máme už systém, kde čo dávame, odkladáme počas dňa alebo noci, kto má čo na starosti, keď sa večer ukladajú deti. Tých pár m2 nám úplne stačí. Jeme takmer stále na piknikových stoloch. Je tu tak málo turistov, že sme takmer všade sami. Čakala som ich viac.

Cestujeme väčšinou poobede počas Shrimpieho spánku a dlhšie úseky robíme potom, ako večer oboch uložíme. Arlan odkvácne o 20.00 v autosedačke. Pred tým sa „vybehá“ a „vyroluje“ na hornej posteli. Milla má ešte povolené pozeráť rozprávku na posteli (za jazdy, samozrejme, ide sa opatrne). Do 30 minút je tuhá ako štolverka. Zastavíme, nakojím Arlana. Potom sa pokračuje tak dlho, ako je nutné. V noci sa jazdí dobre.

Niekedy sa stane, že za 2 hodiny nestretneme ani 1 auto. Nevieť, či tu ľudia po súmraku už nejazdia. Nanajvýš sú to kamióny. Ale, aj cez deň je veľmi málo áut. Keď nájdeme miesto (podmienka v blízkosti toaliet, ktoré sú tu hádam na každom 15. km) bez cedule „No overnight camping“, umyjeme zuby a rozložíme spodnú posteľ. Horná pod strechou je rozložená stále a počas dňa na ňu ukladáme všetky paplóny a vankúše. Ja spím s Millou hore a tato s Arlanom dolu. Okolo 5.00 sa ozýva Shimpie na kojenie, tak sa striedame a ostávam spať dolu. Arlan stáva každý deň 1. Okolo 7.00. Hodinu sa ešte váľame a besníme na posteli, oblečiem ho a potom budíme zvyšok posádky a nasledujú raňajky.

Takmer stále máme zapnuté Tourist rádio, ktoré sa špecializuje na rady a tipy turistom. Pomocou GPS lokácie nás stále upozorňuje na zaujímavé miesta, okolo ktorých prechádzame. Podáva nám dôležité fakty z histórie alebo jednoducho poradí, kde ísť zakotviť na noc alebo sa najesť. Super vec, až na „hity“ čo sa stále opakujú. V repertoári vyhrávajú najmä: UB40, Abba, Norah Jones, Amy Grant. Dost' sa na tom nasmejeme, lebo už pomaly začíname tipovať, aká bude nasledujúca pieseň. A keď príde nejaká známa, tato zapotí: „No, túto som už dlho nepočul. Lalala.... Mne v podstate žiadna z nich nejako obzvlášť nevadí,“ dodáva s kyslým ksichtom. V každom prípade je atmosféra v aute už omnoho lepšia a pokojnejšia. 1. týždeň bol nápor na psychiku. Nielen pre choroby a vracanie, ale aj kvôli tatovi, ktorý si zvykal, že je s nami 24 hodín v kuse a nedá sa odísť. Už nevydáva iba povel, ale dokáže komunikovať. Je nežný a už si ma pritúli aj k sebe. Konečne srandujeme a smežeme sa. Takého ho zbožňujem. Chlapa, čo si ma získal svojím humorom, svojím chytľavým smiechom, svojou širokou hrud'ou a ramenami, čo ma objímu. Vtedy by mohol prísť aj koniec sveta, cítila by som sa v bezpečí a pokojná....

Kaikoura – miesto veľrýb, delfinov a tuleňov čaká. Dorážame vyff'usnutí a napätí. Posledných 40 km sme šli za tmy a dažďu. Okrem toho nám svietila rezerva. Končíme na parkovisku pred informačným centrom. Som rada, lebo tato bol ochotný spať pred dverami agentúry, ktorá sa špecializuje na pozorovanie veľrýb.

Συνοψή 7.3. Λοδ ηά Δορδάνη

Ráno sme zaspali 1. výjazd pozorovania. Čo už, únava je únava. O 9.00 sme všetci nastúpení v pozore. Idem ako 1. Za 145\$ mám garanciu, že budem vidieť vorvaňa. Ak nie, vrátia mi 80% ceny lístka. Spolu s ďalšími 30 nadšencami nastupujem do rýchlolode a nerátam s tým, že najbližšie 3 hodiny som si zaplatila aj húsenkovú dráhu. Po chvíli pán vedľa kľčovito zvierá 1 z mnohých bielych vrecúšok a vyprázdňuje obsah žalúdka. Snažím sa sústrediť na cieľ: „Vorvaň, vorvaň, vorvaň,“ opakujem si. Po nejakej hodine, kedy sa mi

zdá, že sa postupne každý skamarátil s bielym vreckom, sa ozve kapitánovo nadšené: „*Na palubu.*“ Ako v tranze sa tlačíme von, no loďou tak hádže, že niektorých hodí späť. Držim sa žrdiek ako kliešť a sledujem

hladinu. Kapitán ma dlhú trúbu s výlevkou na konci, čo sa volá „hydrophone“ a strká sa pod hladinu. Zažartuje, že tak volá vorvaňovi, aby sa vynoril. Tieto najhlbšie sa potápajúce obri lovia hodinu v hĺbkach až 3000m, aby sa potom na 5-10 minút vynorili, nadýchli a pokračovali. V tejto oblasti sú iba samice. Pre samice je príliš zima. Dajú sa tu vidieť preto, lebo je tu hlboký spád do mora najbližšie k pevnine Nového Zélandu. Sú najhlučnejším zvieraťom planéty - 230 dB a dožívajú sa 70 rokov. Okolo zbadám krúžiť albatrosy kráľovské. Nič. Kapitán nás pošle dnu. Takto sa to opakuje 4x a ž konečne zbadáme cieľ asi 30 metrov od nás. Pomaly sa približujeme. Mladý samec má okolo 15 metrov a pokojne vyfukuje vodu. Po 5 minútach sa nadýchne a zamáva nám plutvou. Podarí sa nám ich vidieť 7 a spokojne si to križujeme cez

niekoľkokometrové vlny. V agentúre už čaká netrpezlivý tato. Odovzdá mi deti. Ja jemu Kinedryl. Idem navariť. Zemiakovú kašu zo sáčku, fazuľku z konzervy a na plyn hodím zmes mrazenej zeleniny, Dnes je to len taká rýchlovka, lebo deti už vrešia od hladu. Arlie nechce. Pred 2 dňami sa znovu napásol piesku. Potom idem do agentúry, kde je asi 10 detí, tak sa spolu prehrajú. Tato sa vracia nadšený a hladný. Nečudo, po ceste späť ovracal vorvaňa spolu s celým radom Japoncov.

O pár km ďalej, na cípe, narážame na lenivé tulene vyhrievajúce sa na skalách. Milla výska, a keďže je od nich na 2 metre, jeden to nevydrží a radšej skočí do vody. Neskôr nájdeme aj samice s ťarbavými mláďatami. Naše mláďa je rozhodnuté ísť ich hladkať. Musím ju odlákať mušľami. Tato fotí a fotí. Približuje sa až na 1 meter. Tabuľa varuje pred pohryznutím a odporúča 10 m. No, kto mu to vysvetlí? Má zapnutý režim „dobrodružstvo“, pri ktorom nepočúva nikoho a nevníma.

Keďže bol dobrý deň, ideme do talianskej reštaurácie. Tato je tak hladný, že si objedná 2 pizze po sebe.

Nechávame tam 60\$. Dnes by sme sa chceli osprchovať, vyprať a dobiť baterky. Všetky backakerské ubytovne a parky nás však odmietnu, aj keď si chceme za služby zaplatiť. Nakoniec si zaplatíme sprchy na benzínke BP – šikovné riešenie. A nájdeme aj práčovňu, čo je otvorená do polnoci, takže spolu s praním, zastrčíme dobýjať baterky. Prespíme ako noc pred tým, na parkovisku.

Σάββατο 9.3. ημε Άβελ τασμάν

Cesta z Kaikouri viedla znovu späť cez vínnu oblasť. Vinohrady sú dokonalo ostrihané ako podľa pravítka. Horúce dni a chladné noci sú ideálne pre lahodné víno. Včera sme zvládli cestu až k Národnému parku Abel Tasman. Vinice vymizli a namiesto nich sa vynorili kopce pokryté akoby tmavozeleným

štrikovaným svetom. Rady stromov sa symetricky tiahnu až do tých najneprístupnejších a najprudších svahov. Desiatky a desiatky kilometrov. Čudujeme sa, ako to dokázali spraviť na tak rozsiahlej ploche. Keď zbadáme oholené kopce s mladými škôlkami stromov, pochopíme. Ako náhle sa vyťaží drevo z kopca, hneď sa aj vysadí škôlkou. Trvá to už roky. Nový Zéland ašpiruje na pozíciu krajiny s najlepším trvalo-udržateľným hospodárstvom.

NP Abel Tasman sa pýši najteplejším podnebím na južnom ostrove a nádhernými zlatými plážami, dostupnými buď vďaka náučnému chodníku tiahnucemu sa cez celý park alebo pomocou vodného taxíka. Ceny sú však premrštené. 1-smer taxíkom k 1. pláži (3 km) je 33\$/os.. Tak si to radšej odšľapeme. Neľutujeme. Prechádzame dažďovým pralesom

zmiešaným s ihličnatým porastom a počujeme cikády. Milla ešte v aute vykrikuje: „*Tatinko, ja si chcem dať breast plavky.*“ Prsnaté plavky - myslela tým polovičné plavky. Keďže malá Kreveta dáva do úst všetko, čo nájde (vrátane smradľavých rias a ovčích bobkov), nasadíme cumľovú terapiu. V noci sa nám však 1 stratil, a tak som musela ráno bežať a zháňať nový. Zobrala som rovno 3. Dúfam, že nebude potom problém s odnaučením. Cumel' zaberá aj pri kŕmení. Pri priblížení otvorí ústa☺ Šup, namiesto cumľu tam skončí lyžica. Je to iba v prípade, že máme niečo, čo nemôže chytiť do ruky, aby sa nakŕmil sám.

Pláže sú nádherné. Prekvapuje ma, že ich charakter (ako farba, tak aj zrnitosť, či kamenitosť) sa rapídne mení takmer v každom zálive. Šedá, biela, zlatá, oranžová, čierna...piesočná, zrnitá, štrková, plná balvanov, skalnatá ... od výmyslu sveta. Keďže je príjemne teplo, ostávame až do večera. Tato neodolá a skáče do vody. Mne je príliš studená. So západom slnka nastupujem do poľnej kuchyne. Vždy si musím dať dolu požiarňu alarm. Inak píská hneď po pár minútach. Uvarím zemiaky a kuracie stehná osmažím a polejem miestnou marhuľovou omáčkou. Obzvlášť chutí Arlanovi. Mäso ani nežuje.

Nedeľa 10.3. Mys Bláznivého dieťa

Zobúdame sa do hmlistého rána na parkovisku v Murchison, s ceduľou zakazujúcou nočné parkovanie. V noci ju zakryl kamión. Po 200 km cez kopce by nám však vôbec neprekážala, ani keby o nej vieme. Pokračujeme smer juh po západnom pobreží. Na raňajky je niečo nové. Objavili sme tu „Miláčika“, aj keď má názov jogurt. Tato pri ňom spomína na detstvo. Blízko mestečka nadabíme na najdlhší visiaci most (40m) cez rieku Buller. V cene lístka máme aj krátku prechádzku cez buš, kde bola predtým zlatokopecká základňa. Po zemetrasení so zosuvom pôdy v 1929, kedy zomrelo 17 ľudí, ju však zatvorili. Celkovo by sa dala severná časť na západe

južného ostrova opísať ako územie častých zemetrasení a zlatých bán. Aj keď ťažba sa na NZ realizuje málokde. Duch ochrany prevancoval honbu za bohatstvom. Sú miesta, kde sa dá zlato nájsť v riekach.

Neskôr sa dostávame na Tauranga pláž s jemným čiernym pieskom. Nad plážou sa zdvíha kaskádovitý útes s názvom Foulwind cape (Mys bláznivého vetra). Pomenoval ho tak v roku 1769 britský kapitán James Cook. Asi vedel prečo. Západné pobrežie je divoké a oceán nehostinný. Niekoľkometrové vlny sa s rachotom rozbíjajú o ostré skaly. Cook však nebol 1 objaviteľom tejto divokej nádhery. Predpokladá sa, že Maori sa sem doplavili z Polynézie okolo roku 950. Žili tu svojím tempom ukrytí pred zvyškom sveta až do roku 1642, kedy sa snažil o 1. Vylodenie Abel Tasman. Mal však smolu, lebo mu to Maori nedovolili a poslali ho pekne späť. Kapitán Cook mal šťastie, že narazil na priateľskejších obyvateľov. A začala sa písať krátka história... V roku 1840 bola podpísaná zmluva Waitangi, ktorou vznikol Nový Zeland (preklad Nová oddaná zem) ako časť Britského impéria. Dala Maorom práva britských poddaných a zachovala im nárok na ich zem. Pride mi že táto úcta voči pôvodnému obyvateľstvu je nasiaknutá všade. Maori tvorí 31% obyvateľstva a vôbec nie sú separovaní alebo vytlačení do rezervácií ako Indiáni v USA. Práve naopak. V mestách narážame na bilingválne školy a Novozélandčania sa pýšia, ak hovoria Maorským jazykom. „Kia ora“ sa používa viac ako „Hi“.

Na Mise „Bláznivého vetra“ sa vyhrievajú tulene aj s mladými, čo sa učia plávať v malých jazierkach. Keď sa to naučia, začnú loviť samé, inak sú odkázané na matky. Najväčším nepriateľom je žralok a nošáč. Keď sa vraciame späť k autu, prekvapí nás zvedavá kewa. Nelietajúci vták podobný kiwi, s tým rozdielom, že sa jedná o denný typ. Milla ju chcela trochu nakŕmiť, no, kewa si pohodovo prišla k nej a doslova jej z ruky vytrhla celú bagetu. Deti sa hrajú na pláži, kým ja kuchtím. Milla si objednala

čínsku instantnú polievku so zvyškom kuraťa z obeda. Ostatní máme praženicu so šalátom. Pre dupľužiaducich je sardinková nátierka (bez horčice, lebo netuším ako tu tá miestna chuť - tato ani nepostrehol).

Nepodarilo sa nám nájsť platené sprchy. Budeme musieť vydržať do Greymouth na pumpu. Zato sme si našli super miesto na noc, cca 11 km od Pancake rocks. Na konci cesty, čo viedla húštinou až k divokej opustenej pláži. Neboli sme jediní, čo sa sem zašli. Deti spia a my si sadáme pod holé nebo. Dúfam, že nás znovu nebudú žrať sandflies (piesočné muchy) Nohy po nich máme ako po kiahňach. Dôležité - pupáky neškriabať, inak sa ide človek od svrbenia zblázniť.

Pondelok 11.3. Pálacínkové skaly

Vlny búšili celú noc. Sem-tam som sa zobudila, či nás náhodou nejaká nestiahla do mora. Nie. Stále sme na tom istom mieste. Arlan vstáva prvý a spolu pozorujeme brieždenie za skalami. Po nejakom čase vyskakuje Milla z pod periny a hneď maširuje na pláž pozrieť, čo vlny v noci vyhodili. Všetci majú plné žalúdky po raňajkách a opustili moju poľnú jedáleň. Chvíľka pokoja pre mňa. Vyťahujem z chladničky zvyšok kuraťa zo včera, aby som obrala mäkké mäso. Na večeru ho spravím na panvici s ryžou a zeleninou. Nahlas sa zasmejeme, lebo som si spomenula na francúzsky

program „Master chef“, kde bola 1 z úloh naporciovať 2 ťahmi upečené kura. Ja som to zvládla rukami a ešte som aj vyškriabala želatínový výpek. To bude rizoto! Ups, potrebujem na toaletu. Sme však na západnom pobreží, kde je zakázaný nočný kemping (práve kvôli tomu, aby sa vyhlo výkalom vo voľnej prírode). Z rešpektu pred panenskou prírodou naháňam posádku do auta. „Iba 11 km k informačnému centru pri Pancake rocks. Vydrž,“ hovorím si cez zuby.

Zasmejeme sa a nastúpime, aby sme leteli s vetrom o preteky. Na toaletách sa predbehnem. Nemám inú možnosť. PR je sústava útesov, tvorené vrstvami na sebe sa nachádzajúcich vylisovaných kameňov, čo pôsobí ako palacinky. V úrovni mora sú v nich diery – Blowing holes, vyformované nepretržitou silou bijúcich vln. Turistická atrakcia láka mnohých a spolu s lúčmi, ktoré presvecujú jemný opar dodáva miestu neskutočnú magickosť. Sú naozaj nádherné. Nezaostávajú ani blow holes. Keď sa do nich dostane vysokou vlnou dostatočne veľa vody, vystrekne ako gejzír do výšky niekoľko metrov a vytvorí dúhu. Treba však trpezlivo čakať. Medzitým spozorujeme neďaleko vo vlnách pohybujúce sa vlny. Hádame. Žraloky či delfíny. Keď sa priblížia, je to podľa tupej chrbtovej plutvy jasné: Hector's delfíny, najmenšie delfíny na svete (do 1,5m). Je ich už iba cca 5000 kusov.

Vraciame sa do informačného centra, aby sme sa tam trochu pomotali a popozerali suveníry. V jednom momente tato zahľási: „Fuj, nejako im to tu smrdí.“ Na čo automaticky zareagujem privoňaním k Arlanovej plienke. No, jasné, že im to tu smrdí. Radšej sa vyparíme. Na parkovisku meníme plienku a zápach vyláka z krovia 2 kewy. Už sme pochopili, prečo sa tu nachádza toľko nelietavého vtáctva. Jurský park je tak hustý,

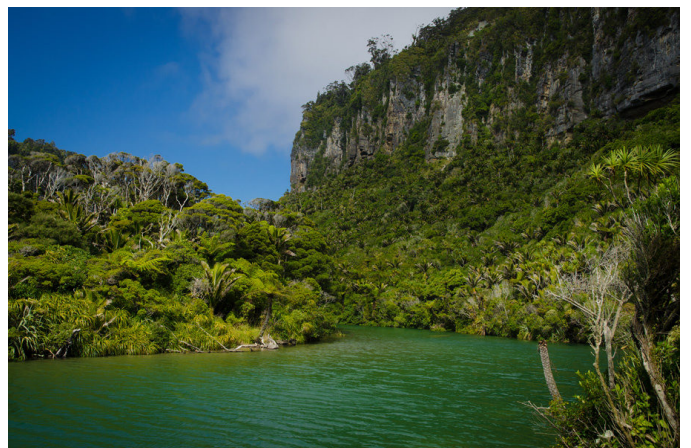

že sa v ňom v podstate ani nedá lietieť, iba sa predierať pešo. A po druhé, nie sú tu pôvodne žiadne prirodzené nepriatelia, čo by bežcov ohrozovali. Keď už sme pri aute a tráva je príjemná, rozhodneme sa zjesť rovno obed. Spoločnosť nám robí krdeľ čajok a 2 kewy. Sú tak drzé, že nám skoro lezú do tanierov. Millu pasujeme za hlavnú ochrankyňu a plašiteľku kėw. Svojej úlohy sa zhostí zodpovedne a počas celého obeda behá po parkovisku ako splašená s bojovým výskaním.

Po obede si nájdeme peknú opustenú pláž a vegetíme. Milla zhŕňa obrovské chaluhy. Vysušené slnkom vyzerajú ako pásy gumy rôznych odtieňov žltej a hnedej. Keď ich roztrhnem

zvnútra, vyzerajú ako bublinkový papier na balenie vecí do balíkov. Elastické a pevné.

Neďaleko pláže nájde tato zaujímavý trek džungľou po rieke Paparoa. Rieka tečie v hrdle medzi 2 vysokými, akoby nožom rozseknutými stenami s výškou 200m. Je úplne tyrkysovo modrá a čistá, že vidno na dno i tam, kde je najhlbšia. Hustou džungľou sa premiestnime do doby dinosaurov. Okolo nás sa rozvíjajú listy gigantických papradí a paliem. Jeden z papradí, strieborná papraď, predstavuje typický maorský symbol „Koru“ – život a rast. Je všade: na zástave NZ rugby únie, na 1\$ mince, i na neoficiálnej zástave NZ. Na 1 strome nájdeme i prázdnu schránku po cikáde. Toto miesto nám príde zatiaľ najkrajšie a najčistejšie, aké sme tu videli. Až sa nám zatajuje dych. Po ceste späť Mille rozprávame, ako sme vo venezuelskej džungli jedli tlsté

biele červíky. Chce to počut' aspoň 10x. Zrazu tato skríkne: „Stoj!“ A zaženie sa na Arlana. Na zem padá asi 5-centimetrov veľký kríženec pavúka a kraba s klepietkami. Sedel mu priamo na čele. Nadšení z oázy si vyzdvihujeme v informačnom centre tablet, čo sme si tam nechali počas dňa nabíjať a smerujeme k mestu Greymounth. Haha, BP pumpa má super sprchy. Znovu čistí a voňaví. Predpokladám, že aj moje vlasy vodu ocenili...už sa na nich dalo vyprážať. Na parkovisku supermarkety uvarím večeru a vyrážame do oblasti ľadovcov. Mille vysvetľujem, že zajtra uvidíme ľadovce, veľké kusy ľadu (ice) s dierami vo vnútri, kam sa dá vliezť. Chvíľu rozmýšľa a potom sa spýta: „A tie diery budeš mať v očiach (eyes) len ty alebo aj Arlan?“ V noci toho veľa nenaspíme. Podarilo sa nám zaparkovať pred preplneným hotelom v dedinke Franz Glacier. Aspoň toľko nekričíme, keď je tu toľko áut. Noc je dusná. Príde mi, že v aute hrozne smrdí. Smrad ide z igelitky na špinavú bielizeň. Tato sa celú noc škriabe. Sandflies sú pliaga.

Utorok 12.3. Všetci v helikoptére nad ľadovcom

Je neuveriteľné nájsť ľadovce uprostred dažďového pralesa. Umožňuje to stály prívod vlhkého vzduchu z Tasmanovho mora, ktoré je náhle vynášaný k 3000m vrcholom. Zamrznutím zabezpečuje zrážky v množstve 1,2m ročne. Pribúdaním snehu je jeho časť posúvaná do kotlín, kde zamrzá. Aj napriek týmto kvantitám sa napríklad Franz Joseph ľadovec zmenšuje o 20m ročne.

Zobudili sme sa do sviežeho rána, no, podľa tety na informáciách by mal byť teplý slnečný deň. Radšej sme deti naobliekali viac a začíname túru kamenitou morénou, ktorá odráža teplé slnečné lúče. Cez sutiny sa ženie kalná ľadová rieka vyvierajúca z pod ľadovca. Po 45 minútach dorážame do cieľa. Nie je to však skutočný cieľ. Iba zatarasení chodník. Od ľadovca nás delí ešte dobrých 400m. Sme sklamaní. Jasné, počas posledných rokov tu zahynulo viacej turistov po náhlých zosuvoch ľadu alebo kamenia. Ticho sledujeme a závidíme tým šťastlivcom, ktorý sa dostanú blízko vďaka helikoptéram. Po ceste späť je tato mŕkvy. Rozmýšľam: „Tak vieš čo? Choď na helikoptéru a ja s deťmi ostanem v „rowi“ kiwi centre.“ Chytro sme do seba hodili sendvičový obed na lavičkách pred stanicou polície. Hneď je lepšia nálada. Zaplatíme si vstupné do centra, kde majú 3 kiwi a tato sa lúči pusou. Druh kiwi „rowi“ je najvzácnejším kiwi na ostrovoch o počte 300 ks vo voľnej prírode. V tmavej miestnosti sledujeme ako chlpáče pchajú zobáky do zeme, aby vyňuchali červíky. Po 2 hodinách sa vracia tato. Nič. Čakal 2 hodiny. Nenašiel sa nik, kto si chcel zaplatiť 99\$ za 10 minútový prelet nad vedľajším ľadovcom Fox. Je mi ho ľúto.

Už chceme ísť iba na pláž. Fox máme po ceste, tak sa ešte raz zastavujeme v agentúre, či sa nazbierali nejakí ľudia. Nie. No mladá baba dodáva: „A čo nejdete spolu?“ Vysvetlím jej, že babysitting, iba ak by to

chcela robiť ona. Na čo dodá, že nech vezmeme aj deti, sú zdarma. Tatovi viac netreba. O pár minút sedíme v aute, čo nás vedie mimo mesta pri nejakú stodolu, za ktorou sa objavuje zelená helikoptéra. Dostávame chrániče na uši a Arlieho si pripútavam k sebe. Je tak fascinovaný, že ani nemukne. Milla dostala privilegium sedieť pri pilotovi. Spokojne líže lízanku. Po vzlietnutí mám chvíľu pocit, že určite spadneme a potom si zvyknem na prudké výkyvy spôsobené vetrom. Ľadovec je 13 km dlhý a 300m vysoký. Akoby roztrieštený na milión častí a vrstiev. V dolnej časti je nariasený. Ako bábovkové cesto, s modrými prepadlinami a dierami.

Sem-tam vidno skupinky miniatúrnych ľudí nastúpených okolo otvorov, pripravených na ich preliezanie. Stredná časť je pevnejšia a horná časť je ako husto popraskaná penová torta, s hlbokými a širokými trhlinami. Keď dosiahneme takmer jeho vrchol cez hustý závoj hmly, zatrasie nami a naskytne sa nám nádherný pohľad na slnkom zaliatu horu Tasman, 3498m. Mt. Cook nie je vidieť. Zaľahne mi v ušiach po tom, ako s nami pilot spraví šikmý kruh. Nádherné predstavenie. Vôbec som netušila akú nádheru uvidím.

Ešte aj večer na pláži, keď varím rizoto, sa trasiem vzrušením. Potvory piesočné štípu ako besné. Po západe ich vystriedajú komáre. Keď sa ukladáme v Haast, 130 km za ľadovcami, už nechcem von vystrčiť ani nos. Našli sme miesto na voľné nočné parkovanie.

ŠKŔĚĎĀ 13.3. Dooóčēdē s dēlfīnmi

„Sníval sa mi hrozný sen,“ predycháva tato s hlavou vystrčenou z hornej postele. Zdvihla som k nemu oči a posmeľovala ho k pokračovaniu. „Že sme mali 5 detí. Millu, Arlana, potom dvojičky, chlapcov a posledný bol tiež chlapec. Hrôza. Všetci po mne skákali...“ Vybuchnem do smiechu. Takto to vyzerá, keď je Slavi dlhšie s deťmi. Nočná mora.

Majiteľ obchodu, kde sa dalo zdarma prenocovať a použiť WC, si to dobre vymyslel. Na toaletu dal dokonca vzorky produktov z ovčieho lanolínu a miestneho čajovníka Manuka, čo predával. „Keď sú takí milí, ráno si niečo kúpim,“ sľubujem. Ráno sme nakúpili pár darčiekov a zobrali aj kožuch z possuma. Milla je vysadená na tie, čo niekto prešiel na ceste. Volá ich „kosum“. A potom hor sa na pláž v Jackson bay. Stačí si iba vybrať, kde z cesty zabočíme na pláž. Je divoká a opustená. Ani živej duše. Nanajvýš čajky a albatrosy. Kilometre a kilometre. Nakoniec sa vraciame tam, kde sme videli iné auto. Na brehu chytá starší pán ryby. Jeho kemping car je omnoho väčší a má aj satelit. Namarínujem čerstvého lososa do citrónového pácu a pridám sa k Mille, ktorá zbiera okruhiaky (kiwi a kewa vajíčka, ako ich volá). Odrazu pozrieme na pokojnú vodu a zistíme, že neďaleko pláva skupinka delfínov. Podľa špicatých plutiev, čo lemujú pobrežie vieme, že je to asi Dusky alebo

Bottlenose. Kým dobehne tato sú preč. No, o chvíľu sa zjaví iná skupinka s tupou plutvou. Hector delfíny, identifikujeme rýchlo. Pomaly plávajú popri pobrežia. Milla s tatom bežia vedľa nich. Za okamih sú dobrý kilometer preč. Milla beží o dušu. V jednom momente sa 1 delfín priblíži k Mille tak na 5 metrov. Akoby ju volal do vody. Tá je okamžite vyzlečená a ochotná za ním skočiť. Tato váha a nakoniec ju ukecá, aby ostala. Vracajú sa nadšení a hladní. Chytrý zapnem plyn a hodím naň lososa. Na vedľajší

horák cestoviny. „*Nejako sa mi to nezdá...trvá to dlho,*“ šomrem si popod nos. Keď zdvihnem panvicu je oheň minimálny a o chvíľu zhasne. „*Úžasné, minul sa plyn,*“ oznamujem hladošom. Losos celkom ujde, je tak suší hotový. No cestoviny sú tvrdé. Naberiem odvahu a s hrncom klopm susedom. Sú ochotní. Kým sa varia cestoviny, vďaka benzínovému mega generátoru, dobre si pokecám s manželským párom, čo v kemping care prešiel za rok Austráliu.

Po chutnom obede vyrážame smer juh. Dnes to bude na dlho. 265 km do Queenstownu. Shrimpie zaspí a my vstupujeme priesmykom do Haastovho údolia, širokého max. 2-5 km a dlhého približne 150 km. Vede medzi kopcami Južných Álp a voľakedy slúžil ako maorská obchodná cesta. Nádhra. Každých pár kilometrov sa naskytuje krajší a krajší pohľad na tyrkysovú rieku pod zasneženými vrcholkami, vedľa ktorej sa ťahá cesta. Tato neustále zastavuje a fotí krajinu pána prsteňov. Keď sa Arlie zobudí, zaparkujeme pri priesračnom jazere Wanaka. Ešte dobre, že sme ráno kúpili repelent, lebo sandflies hned' útočia. Tato ich premenoval na pieskové svine.

Ráno som sa nenaštriekala a za 1 cikpauzu mám zadok posiaty ako po vyrážkach. Voda v jazere je chladná, no príjemná. Milla sa v nej čľapká hodinu a potom spolu so Slavinom do nej i vlezú. Počas cesty sa nám podarilo na pumpe doplniť plyn a pri tejto príležitosti som sľúbila posádke palacinky. Stáť pri sporáku však bol doslova výkon. Trela som si lýtka, aby som zlikvidovala muchy. Palacinky vyšli super nadýchane a s malinovým džemom boli doslova nebičko v papuľke.

V najbližšom meste sa na pumpe osprchujeme a kúpime každodennú drogu: kokosovú čokoládu Cadbury. Dokonca dnes použijem aj parfum. „*Pre koho?*“ rozmýšľam. Večer bývame tak unavení, že zaspávame ako drevá. Boli sme upozornení na prísne kontroly nočného parkovania v Queenstowne, tak pre istotu zabočíme do vedľajšieho Arrowtown. Zaspávame pri verejných záchodoch.

ŠťÚRČÓK 14.3. Qúĕĕnstown

V noci som kvôli štipancom nemohla spať. O 3.00 som si nakvapkala Fenistil a konečne zadriemala. Strhla som sa pri 2 silných buchátach na dvere. Ešte bola tma. Vedela som, že je to kontrola. Nikde sme večer nenašli zákaz nočného kempingu. Starší pán nám hromovým hlasom dal upozornenie a odporučil odhrnúť závesy: „*Tak si nik nebude mysliet, že tu spíte.*“

Krátkou cestou cez vínnu oblasť Gibson (pred 2 rokmi som odtiaľ objednala 1 flášu svokrovi k Vianociam), vstupujeme do Queenstownu. Zaujme nás lanovka, čo nás vyvezie nad mesto rozťahané okolo modrého jazera, do nadmorskej výšky 790 m. Z vrcholu je nádherný výhľad na celé mesto, jazero a okolité vrchy. Kým sa ja motám po obchodíku so suvenírmí, tato s Millou sa 2x zvezú dolu na motokáre a potom idú do vtáčieho parku. Ja sa medzitým vrátim k autu a zanesiem veci do pracovne. Ľudia sa buď opaľujú na brehu jazera, alebo len tak posedávajú na tráve. Arlan spí zavesený v nosiči. Môžem sa poprechádzať po obchodoch. V podstate sú tu iba obchody s outdoorovým oblečením a suvenírmí, reštiky a zlatníctva. Počuli sme, že mesto je lákač turistov, ale chýba mu skutočná atmosféra. Asi súhlasím.

V parku sa im obom páčilo. Videli kŕmenie kiwi a dostalo sa im výkladu o jednotlivých zvieratách. Tak napríklad vajíčko kiwi je v porovnaní k jeho telu tak veľké, akoby žena rodila 17 kg dieťa. Je veľmi podobné cicavcom, lebo má 2 funkčné vaječníky, fúzy na tvári a ako jediný vták má nozdry na konci zobáku. Najväčšie nebezpečenstvo pre neho predstavuje possum, lasica, potkan, divoké mačky a psy. Nasledovalo kŕmenie „P-P-kosuma“, ako hovorí Milla. Jeho kožuch je spolu s polárnym medveďom a polárnou líškou najteplejší na zemi. Kožuch sa kombinuje s vlnou typu merino na veľmi teplé zimné oblečenie. Ceny týchto jemnučkých zvrškov sú však neskutočne vysoké. Tu na

NZ je považovaný za premnoženého škodcu, lebo hrdúsi mladé kiwi. Na cestách je ich prejdených neúrekom. Najviac ich zaujal jašter z doby dinosaurov tuatara. Jeho telesná teplota je najnižšia v živočíšnej ríši. Vďaka tomu vydrží mesiace bez jedla a dožíva sa 200 rokov. Treba však ešte pridať aj to, že Nový Zéland je krajina s najväčším trendom vyhynutia zvierat. Smutná štatistika.

S príchodom Arlanovej siesty sa lúčime s mestom a a začíname 300 kilometrovú cestu do najjužnejšej oblasti Fjordland. Ráz krajiny sa mení. Máme pocit, že sme v Škótsku – pastviny na zvlnených kopcoch a všadeprítomné ovce. Večer chystám na parkovisku v mestečku Moosburn (centrum chovu vysokej zveri), kde sa práve zastavila skupinka Japoncov. Pozerajú mi do hrncov v momente praženia slaninky. Čakám, či vytiahnu foťáky. Za tmy dorazíme do Te Anau a študujeme oblastnú tabuľu. Zákaz nočného kempovania. Neostáva nič iné, iba zakotviť v Holiday Kiwi inn. Aspoň máme elektriku a internet a....horúce sprchy.

Päťok 15.3. Fjorďy a vodopády

Ráno sme si dopriali kráľovské raňajky. Tato ma budil so slintajúcimi ústami: „Palacinky, maminka.“ V kuchyni sme neboli jediní s podobnými chúťkami. Vedľa makali o sto šesť na svojich „crepes“ Francúzi. Po povinnej zastávke v supermarkete, nás od Milford Sound – najdaždivejšom mieste na zemi, delilo iba 120 km. Kľukatá cesta ubiehala rýchlo, lebo sme ju prekecali s Američanom Zakom. Stopol nás hneď pri supermarkete. Vysadili sme ho na mieste zvanom „The Divide“, kde sa rozvetvuje cesta. Miesto začiatku mnohých nádherných trekov. Pozvali sme ho na obed. Vyzeral, že má nízkonákladovú dovolenku a zjedol všetko, čo sa dalo. Ešte si aj pribalil na cestu.

Krajina fjordov nás privítala dažďom a oblakmi. Náš 1. dažď. Doteraz sme mal takmer stále slnečné počasie. Nebolo až tak chladno, skôr vlhko vkrádajúce sa pod oblečenie. Dostať sa do Milford Sounds nie je vôbec jednoduché. Cesta vedie cez hlboké kaňony. Po stenách zvučia vodopády a vodopádiky. Stačí pol hodina a celý kaňon vie byť zaplavený. Padne tu 6700 mm zrážok ročne. Podobný fenomén ako pri ľadovcoch. Naokolo sú zasnežené vrcholy kopcov. Milford bol plný turistov. Väčšina z nich sedela na okružných lodiach šmýkajúcich sa po 7 kilometrovom fjorde ako po zrkadle. Váhali sme, či ísť. No, trochu

sa vyčasilo, tak sme to riskli. Popri lodi sa čľapkali tulene a najväčším zážitkom bolo zaparkovanie lode priamo pod mohutným vodopádom Stirling. Dozvedeli sme sa aj o maorskej legende o Sandflies: „Ked' boh xy stvoril Milford prišla sa na dielo pozrieť bohyňa xz. Bola nadšená a zároveň sa bála, že keď ho zbadajú ľudia, zabudnú na nesmrteľnosť bohov. Tak poslala sandflies, aby v tejto nádhere ľudia nechceli dlho zotrvať.“

Po ceste späť sme pri Homerovom tuneli zbadali key – jediné alpínske papagáje. Hádajú sa v skupine na veľkom šutri. Tato sa za nimi štvral po klzkých balvanoch. Noc trávim na brehu jazera Gunn, kde je za

poplatok 6\$/os. povolené nočné kempovanie. V kroví sa nachádzajú 2 suché toalety. Skontroluje nás iba ranger, či sme vyplnili formulár a hodili \$ do schránky pri tabuli.

Sobota 16.3. Česťá na Dychod

V noci sa pri jazere riadne ochladilo. Milla sa pridala do klubu „škriababia“. Jazero je ako veľké zrkadlo. Chceli sme si okolo zatrekovať nasledovaním chodníka označeného ružovými stužkami. Podľa tabule by to malo trvať 45 minút. No, podľa obtiažneho terénu a šliapania takmer 30 minút prichádzame na to, že sme sa vydali asi skôr po cestičke pre ochranárov, čo kladú pasce na possumov. Našli sme jedného mŕtveho. Prvé teplé slnečné lúče nás presvedčili, že sa do Milfordu musíme vrátiť znovu. 60 km späť po kľukatej ceste. Chceme vidieť známy kopec Mistel Peak, o ktorom sa predpokladá, že je najvyšší a najstrmší, čo trčí z mora. Rovnaká cesta a úplne iná atmosféra. Mystická hmla pominula a s ňou aj vodopády, keďže nie to dažďu. Na naše sklamanie bol obor znovu v hmle. Po ceste späť sme si našli peknú zlato-žltú lúku na obed.

V Te Anau sme doplnili zásoby na posledných 5 dní. Hlavne French sticks, ako tu volajú bagety. Čaka nás dlhá cesta na východné pobrežie, tak si na večeru dávame riadnu energetickú bombu – palacinky. Tešíme sa na víno, čo sme si konečne kúpili. Ale až keď v noci dorazíme.... Bolia ma znovu kríže. Musím byť opatrná. Ak by ma znovu seklo, tak by sa asi tato zbláznil. Ako mátohy dorážame do Kaka Point. Miesto, ktoré sa nachádza iba pár km od zajtrajšieho cieľu. Je pred polnocou a GPS nás vedie do kempu, čo mal byť verejný. Teda zadarmo. Nie je. Nevadí. Tak ráno zaplatíme. Obaja sa tešíme na horúcu sprchu. Ja kvôli krížom, tato kvôli zleženému krku. Ešte stále sme odhodlaní otvoriť víno...

Nedeľa 17.3. Nugget point

Ráno na recepcii nik nie je. Naraňajkujeme sa v kuchynke a chvíľu krúžime okolo recepcie, aby sme mohli zaplatiť 32\$. Nič. Odchádzame na Nugget Point a dohadujeme sa, že po ceste späť sa tu ešte raz zastavíme. (doplnok neskôr. Po návrate na recepcii stále nik nebol). Majiteľ asi oslavuje niekde St. Patrick's day.

Nugget point je cíp trčiaci do mora s majákom a množstvom skál akoby popadanými a rozsypanými vo vode okolo. Z prechádzky mám až husiu kožu. Vidíme tulene, albatrosy, rôzne vtáky. Na tučniaky si treba počkať do večera. Možno ich priláka vôňa pražiaccej sa slaninky, čo robím na pláži k zeleninovému rizotu. Asi nemali chuť. Sadneme k obedu a náhle sa zatiahne. Avšak neprší a je príjemne. V noci spáchlo, tak je piesok mokrá. Po obede chytá Milla spokojne na pláži malé krevety. Rozmýšľame, čo so Shrimpiem, keď je pláž mokrá. „Mám, to! Skúsím mu vyrobiť skafander z môjho pršiplášťa,“ hrdó zahlásim. V tatovom pohľade vidím

pochybnosti. Do rukávov mu strčím nohy. Zazipsujem. Otvor na krk zagumičkujem a Pás pršiplášťu mu zaviažem cez hrud' a šnúrkou prevlečiem cez jedno rameno. Spokojní sme všetci. Arlan začína skúmať pláž.

Keď sa obzerám naokolo, mám pocit, že som v Škótsku. Mierne svahy, vlniace sa popri pobreží. Prikrývajú ich buď pasienky alebo záplaty starých ihličnatých stromov. Najväčšie mesto je Dunedin, v preklade Edinburg Juhu. Prvými prisťahovalcami boli od 40. rokov 19. storočia Škóti. William Larnach si tu dal vystaviť jediný zámok v NZ – Larnach castle.

Po krátkej zastávke v informačnom centre, pokračujeme do Portobello, dedinky na Otago poloostrove, kde by mal byť verejný kemp. Jediný kemp, čo nachádzame, však určite verejný nie je. Zaplatíme 32\$ a ponáhľame sa na cíp pozrieť „Centrum albatrosov kráľovských“. Zistili sme, že by sa odtiaľ dalo zadarmo pozorovať tučniaky modré.

Keď však pán, i napriek pokročilej hodine povie, že práve začína posledné pozorovanie albatrosov...tatovi sa zapne lovecký inštinkt. Ako v tranze vytáhuje peňaženku a platí 40\$. Ja ostávam, aby som nechala Shrimpieho vyložiť z centre. Vracajú sa po hodine. Sklamaní. Videli z diaľky 2 mláďatá a rodičov krúžiacich okolo. Celý čas sa skrývali v úkryte, vo vzdialenosti cca 15 m. Na Otagu hniezdi asi 200 kusov. Mláďatá dospievajú za 7 mesiacov a potom vyletia. Najbližších 5 rokov nepristanú na zemi. Buď lietajú, alebo sú na vode, alebo oddychujú na neprístupnom ostrove. Sú to

obrovskí oportunisti. Nie len svojim najväčším rozpätím krídel 3m, ale aj spôsobom života. Energiou vôbec nemrhajú. Takmer ani nemávajú krídlami, len plachtia. Živia sa tým, čo nájdú polomŕtve na hladine.

Večer v kempe máme pocit, že sme doma vo Francúzsku. V kuchynke sa v čase večera zjavilo nezávisle od seba viac ako 10 Francúzov. Rozprávajú jeden cez druhého a rozhadzujú rukami. Tato radšej uteká preč.... ešte by ho chytila depresia.

Pondelok 18.3. Tučniaky a nosáče

Ráno je znovu sychravé. Návalovo prichádza dážď a bubnuje na auto. Shrimpieho baví naháňať kvapky na okne a ja rozmýšľam nad náhradným programom. Tata dážď neodrádza. A tak popri príprave raňajok varím aj cestoviny a vajcia natvrdo. Na pláži budem mať menej práce s prípravou tuniakoveho šalátu. Hodíme sa do nepremokavého oblečenia a snažíme sa zísť dole prudkou pieskovou dunou, čo vedie na Sandfly beach. Majiteľ kempu nám tvrdil, že sa tu zdržujú nosáče (sea lions) a tučniaky. Fučí ako besné. Mille to nevádi. Zabáva sa likvidáciou kreviet, čo sa skrývajú v piesku. Po hodine chodenia hore-dolu som premrznutá na kosť. Žiaden vytúžený objekt v dohľade. Na tatov povel sa presúvame na Allan's pláž, vzdialenú asi 6 km. Ešte pred výbehom sa však naobedujeme. Nepomáha však ani jedlo, stále mi je zima. Aspoň sa trochu vyčasilo a prestalo mrholiť. Vo vauku hladkám kokosovú čokoládu. Na ľavej strane nadabíme na spiaceho uškateca. Nič viac. Zvrtneme sa späť a ideme si prejsť celú zátoku. Zaujatí rozhovorom pri čokoláde takmer zakopneme o nosáča ležiaceho medzi vyplavenými riasami. Z diaľky vyzerá ako kopa chalúh. Zachrčí na nás. Pár minút ho pozorujeme a potom sa s rešpektom posúvame ďalej.

Po nejakých 100 metroch narážame na väčší kus. Kopec sadla môže mať tak 300 kg. Vegetuje. Keď má pocit, že sme príliš blízko. Otočí sa na bok, zdvihne plutvu a ležérne si zívne, aby nám ukázal ostré tesáky. Prísť bližšie ako na 3 metre nemá odvahu ani tato. Radšej Millu upracem 30 m na kraj pláže k tráve, kde sú fialové kvety. Spokojne si robí kyticu a my zatiaľ pozorujeme náš úlovok. Neskôr tato pokračuje v skúmaní pláže a ja sa pripájam k Mille. Beháme v trávnom poraste a hľadáme kvety. Tato sa vracia. Už sme vonku na opustených plážach 6 hodín. Milla s ťažkým srdcom opúšťa kvety. Nedá sa nič robiť. Je čas ísť späť. Po pár metroch sa otáčame na nejaký čudný zvuk. Z trávneho porastu sa na pláž valí ďalší obor. „Kde bol?“ pýtam sa Slavina. Neveriacky pokračujem: „Ved' tam sme zbierali kvety!“ Až ma strasie. „Kámoško, tak teba by som tam nechcela stretnúť, keď som tam čúrala.“ Hora tuku nás pozoruje a v jednom momente sa rezko rozbehne k filmujúcemu tatovi. Aj napriek svojej hmotnosti sú to celkom rýchle tvory. Dokážu „bežať na plutvách“ rýchlosťou 20 km/h. Ten pomaly cúva. Na chrbte má spiaceho Arlana. Srdce mi bije na poplach. Nosáč si to rozmyslí a zalezie späť do trávy.

Po ceste k autu sa dohadujeme, že večer pôjdem s Millou pozerať tučniaky modré. Najmenšie svojho druhu. Stačí prísť k centru albatrosov a zaplatiť 20\$. Chytré jej zalejem instantnú činu a ledva stíhame prísť na čas. Tatovi ostane úloha nakŕmiť Arlieho. V centre nás víta maorská pani s potetovanou bradou. Ešte máme čas, tak ládujem drobca. Keď je nás asi 20, presúvame sa k útesu. Pani je taká milá, že Slavina aj s Arliem púšťa zadarmo. Už je tma. Nasáčujeme sa okolo zábradlia, čo nás oddeľuje od kúska slabo osvetlenej pláže a čakáme. A čakáme...čakáme. Milla je netrpezlivá. Musíme byť ticho. Asi po pol hodine zbadáme na hladine čierne vlnenie. 10 malých tučniakov sa nemotorne snaží vyterigať kamenistou plážou k trávnomu porastu, kde sú pre nich postavené malé domčeky. Sú od nás na 2 m. Je ťažké utišovať excitovanú Millu. Chce sa ich dotknúť. Behá popri zábradliu. Modráči sa dobrých 5 minút sušia a potom sa rozprchnú „domov“. Neskôr prídu ešte 3 vlny. Spolu 49 kusov. Každý večer ich počet kolíše. Odchádzame spokojní. Arlan zaspal v tom najlepšom. Keď zaspi aj Milla, dávame si víno. Konečne mi je teplo.

Utorok 19.3. Moreaki

Noc bola tuhá. Predpokladáme pod 10 stupňov. Spala som v termo oblečení. Arlie bol navyše zabalený do termo deky. Aj tatovi bola zima. Mrholí znovu hustý dážď. Vstávam ako 1. A za 2 hodiny stíham spraviť palacinky, popritom varím zemiaky k obedu, dávam vyprať bielizeň a okúpem Millu. O 10.00 vyrážame v plnej zbroji do Dunedinu. Pre zmenu chceme dnes navštíviť továreň na „našu“ čokoládu Cadbury.

Pri vstupe vyfasujeme hygienicke čapice a tato si musí zakryť aj strnisko na tvári. Fotiť sa dnu nesmie, ale v podstate sme nič takého zaujímavého nevideli. Bola to moja 3 návšteva čokoládovne. Najväčší zážitok bolo vidieť vyliat' naraz 1 tonu mliečnej čokolády z 2-metrovej výšky. To bolo hluku. Dostali sme kopec čokolád zdarma a v obchodíku sme sa ešte zásobili našou obľúbenou. 4 kusy za 10\$. Tatovi svietili očká od radosti. Polonajedení z vône sa autom presunieme iba pred vedľa stojaci supermarket. Kým chystám tanier, tato vybehne kúpiť grilované kurča a plechovku hrášku. Zemiaky z rána sú ešte teplé. Sedíme na posteli v aute a tlačíme do prasknutia. Sme ako cigáni, ale všetkých nás to baví. Zvyšky nedojedeného mäsa odkladám. Bude s cestovinou a nejakou omáčkou.

Nasleduje cesta do Moreaki. Berieme stopára. Mladého Nemca. Odporúča nám miesto, kdeby sme mali vidieť tučniakov žltokých. Zadarmo. Tato už zvyšok nevníma. Poznám ten výraz tváre. Musí ich vidieť. Predtým sa však stavíme pri Moreaki boulders – obrovských okrúhlych balvanov, ktoré vznikli z malých zrníček sedimentu. Za 60 mil. rokov sa obalili do masívnych rozmerov a more ich teraz doluje zo steny na pláži. Pred pár rokmi medzi nimi našli aj skamenelinu 7-metrového pleistosaura. Skáčeme z balvana na balvan. Majú dokonalý tvar. Niektoré ležia roztrieštené na piesku. Vnútri sú oranžové. Nevie, pripomínajú mi žulu. Aby sme

z pláže dostali Millu, tato jej sľúbil, že keď uvidí tučniaka, môže si ho zobrať domov. Hodím mu vyčítavý pohľad. Tá hneď robí plány. Vyrobí im letenku a nachytá ryby na cestu☺

Podľa Nemcovho popisu dorazíme na parkovisko vedľa majáku na kopci za mestom. S tatom sa hneď pochytime. Je v režime „dobrodružstvo“. Nevníma. Nemá zmysel sa s ním doťahovať. Je čas večere a deti sú hladné. Čo spraviť skôr? Večeru či tučniaky? Vydáme sa k útesom trávnatým porastom. Asi po 50 metroch zbadáme na oranžovom piesku oddychujúce uškatce. Hneď vedľa čupia tučniaky. Nebehajú, iba postávajú. V trávě objavíme preperujúce sa mláďa. Čaká na rodičov a večeru. Milla víťazoslávne zahlási, že si ho berie domov. Približuje sa na pol metra. „A teraz buď frajer, tato,“ pomyslí si. Chopím sa iniciatívy: „Je chorý, vidíš? Stráca perie. Nemôže ísť s nami.“ Nasleduje plač a skoré upokojenie. „Mami, mám nápad. Zajtra kúpime ryby. Prinesieme ich a možno prídu iné. Dva si vezmem domov.“

Prespávame v kempu rezervácie Trotters Gorge. Ledva sme ho po tme našli. Je ukrytý hlboko v lese. Slavo stráca nervy a nervózne sa vypytuje, či som to naozaj videla na mape. Keď ho nakoniec nachádzame, prebehne nám cez cestu possum. Tato s Millou vybehnú s čelovkou. Arlie dnes toho veľa nenaspal a trvá mu takmer 1 hodinu, kým je tuhý. Tato s Millou medzitým absolvujú pochod nočným lesom a hľadajú possuma. Milla mu vraví: „Tatinko, ja sa nebojím. Len ma zober na ruky.“ Je to veľký zážitok.

ŠKRĚDĀ 20.3. Wāicāki Wāicērs

Keď bolo včera večer zima, dnes bola kosa. V lese je vždy zimšie a od potoka ešte ťahalo aj vlhko. Celú noc sme prikryvali a babušili deti. Ráno tato naštartoval s 1. brieždením, zapol klímu na maximum a maširoval na pláž. Slnko ju už vyhrialo a my sa postupne prekrvujeme tiež. Nasleduje upratovanie. Slavino je poriadkumilovný tvor. Neznesie, keď je v aute bodrel a špinavá podlaha, čo je pri 2 deťoch takmer stále. Pri každej príležitosti uprace. Pred pár dňami nás zastavili 3 Nemky, ktorým sa pokazilo auto. Išiel sa im na to pozrieť a 1. vec, čo mi hlásil bolo: „*Neuveriteľné. Taký bodrel som ešte nevidel. A to sú tam 3 baby!*“

Nájdeme pláž so žltým zrnitým pieskom. Hneď vedľa je golfové ihrisko. Práve okolo plotu prechádzali 3 bielo vlasé babenky a ťahali si za sebou „kočičky“ s palicami. „*Nový Zéland je naozaj pohodová krajina. U nás sú dôchodcovia radi, že vyžijú,*“ zafilozofujem.

Trochu sa motám po pláži a zbieram kamienky rôznych farieb. Bordové, žlté, biele i zelený jade – greenstone, Maorský kameň. V diaľke pozorujem 3 postavy, ktoré sú súčasťou môjho života. Takto z diaľky ich môžem vidieť s odstupom a zaplavuje ma pocit radosti. Sú moji a ja som ich. Milla zbierajúca okrúhle kamene sa hrá na tučniace vajíčka, čo sa jej majú začať každú chvíľu liahnúť. Shrimpie. Ten loží po piesku a hádže si ho na nohy s výskaním. Alebo si obzerá vysušené chaluhy. A tato. Dohliada na nich a spokojne pozoruje oceán. Kto vie na čo myslí. Má opálenú tvár. Vo vejárikoch okolo očí mu svietia biele neopálené pásiky. Keď sme mali 18, rozprávali sme sa o tom, aké to bude, keď budeme mať deti. Teraz po 15 rokoch tu sedí a pozoruje ich. Ďakujem za každú jednu sekundu.

Zastavujeme sa v mestečku príjemnom Oamara. Niektoré z najstarších budov sú vyrezané zo žltého pieskovca. V miestnej rezervácii je možné vidieť modrých tučniakov. Dnes ostali „doma“ 2 dospelé kusy. No platiť za to, aby sme si ich pozreli po tme sa nám po zážitku v Otagu nechce. Tato mi dá výbeh do obchodov. Shriempie ešte spí. Keď sa vraciam, ručí ako jeleň. Slavi ho nevie upokojiť. Stačí mu dať olovrant a máme usmievavé slniečko.

Plán je večer doraziť k jazeru Takepo pod Mt. Cookom. No, tato je vďaka trucujúcej Mille v stave unaveno-napálenom. Takže pri zbadaní tabule reklamujúcej lacný kemp, zahne okamžite na

vedľajšiu cestu. Kemp Waitaki Waters vyhral cenu najlepšieho kempu. Za 35\$ máme aj elektriku aj neobmedzený internet. Waitako je rieka so širokou deltou, vedľa kempu. Raj pre rybárov lososov. Staršia susedka sa chváli, že chytili 19 librového (8,6 kg prepočítavam, nechce sa mi veriť). Majiteľ kempu neustále pobehuje okolo. Upratuje, posúva, pýta sa v dobrej nálade, či nám niečo netreba. „*Zajtra pri odchode mu dáme všetky čokolády, čo sme dostali v Cadbury zdarma,*“ dohodneme sa s tatom. Po večeri (znovu robím svoju super rýchlu rajčinovú polievku), okúpeme deti. Za 10 minút odľukujú. Polievka: plechovka rajčinového základu, plechovka 4 druhov fazuliek a vrečko hotových japonských cestovín, lyžica oleja a množstvo strúhaného syru. Tato je už (s)pokojný© Dnes v noci má byť iba 6 stupňov. Všetci máme po 3 vrstvy. Teraz by sa nejaký ten ohrievač aj zišiel.

Šodok 21.3. Mt. Cook

Noc sme zvládli bez ujmy. Ráno upraceme, vytriedime veci v kufroch, čo už nebudeme potrebovať a odovzdávame ich starostlivému majiteľovi kempu. Smerujeme k Mt. Cook. Neďaleko Waitaki je oblasť chovu kengúr, ktoré priniesli z ostrova Tasman. Nejaká sa im tu premnožila a reklama láka každého, kto by si chcel zastrieľať a zaloviť. Už nám zostávajú 2 hodiny cesty. Prechádzame oblasťou McKenzieho. Rozmýšľam koľko námahy muselo stáť vyholiť tie kopce a kopčeky a zmeniť ich na pastviny.

K tyrkysovému Takepo dorážame v čase obeda. Všetci sme riadne hladní. Kým chystám obed jedlo, zvyšok trupy preskúmava kostol „Dobrej ovce“ na brehu. Je to vyhľadávané a najromantickejšie miesto na svadby, oznamuje nám Tourist rádio. Keď som už takmer hotová, objaví tato na bočnej strane jazera, pekné zátišie, kde by sme mohli ostať zvyšok poobedia. Uf, balím poľnú kuchyňu a vyrážame po hrboľatej ceste. Snažím sa udržať horúcu panvicu na varnej doske a šalát v miske medzi stehnami. Polievka žblnkoce a slaninka jazdí spolu s hráškom

v miske vo výlevke. Zvládli sme to. Tato ešte odprace zdochnutého zajaca, čo nám smrdel vedľa piknikového stolu. Neskôr sa autom presúvame na Mt. John s hviezdárňou. Je z neho výhľad na Mt. Cook. Popravde, netušíme, ktorý je to. Scenéria je však úchvatná - farba jazera v kontraste so žltými pasienkami a zemitými kopcami. Modrú farbu obohacujú zasnežené vrcholce Mt. Cook národného parku. Čas letí tak rýchlo. Kým Arlie spí, leňošíme na brehu. Milla stavia domček pre lienky. Aby jej neušli, pre istotu ich „trochu“ zabije. Pekná rozlúčka s divočinou. Pod kopcami je po západe slnka chladno. Večera je veľmi rýchla. Aspoň pre Arlana. Asi potrebuje dohnať tukové straty z 1. týždňa. Posledné dni do seba doslova jedlo hádže bez žuvania.

Podľa GPS nás čakajú takmer 4 hodiny do Christchurchu. Na ceste je mnoho prejdených possumov. Zastavujeme. Vystrašený asi pol metrový chlpáč má rozmliaždenú zadnú lapku. Tato ho posúva lopatkou na krajinu. Tipuje, že aj tak zdochne. Asi po kilometri nám vbehne ešte väčší pod kolesá. Naša bilancia „bez obetí“ je nenávratne preč. Je nám ho ľúto. Okolo 23.00 prechádzame mestečkom, kde je otvorený obchodný dom Farmer's na nočný výpredaj. Deti spia, tak sa ideme pozrieť. Vraciame sa s nejakým termo oblečením, čižmičkami pre Millu a skladacou buginou pre Arlana. Vyšla na 35€. Zajtra sa bude rozväzať. O polnoci dorážame na okraj Christchurch. Ulice sú prázdne. Prechádzame

priemyselnou štvrťou, kde sa nedá prespať vôbec. Slavi predpokladá, že majú všade kamery. V obytnej štvrti krúžime medzi uličkami a hľadáme nejaké verejné parkovanie. Nič. Trvá to už cez 30 minút. Nemáme odvahu sa niekomu postaviť pred dom. A v tom sme objavili kostol s parkoviskom. Hurá. 1.x sme bez toalety. Cítim sa trápne a dúfam, že tu nikde nie je kamera. Arlie sa budí a potrebuje hodinu na zaspatie.

Piatok 22.3. Christchurch

S východom slnka sa pohýňame. Chceme ísť na informácie v strede mesta. Nachádza sa však v zakázanej zóne, zničenej po minuloročnom tragickom zemetrasení. Počas otrasov o sile 6,3 Richterovej stupnice zomrelo takmer 200 ľudí. GPS nás ťahá do uličiek s popraskaným asfaltom, no plot nepustí. Centrum je pusté, smutné. Obnovovacie práce už začali. Radšej sa presúvame k Botanickej záhrade. Naraňajujeme sa a začneme veľké balenie. Zaberák. Nechápem, nevmetím sa. A to sme takmer nič nekúpili. Vyhadzujem všetko, čo zaberá priestor. Shrimpie tróni spokojne v bugine. Nasledujúce 2 hodiny trávime na ihrisku v časti záhrady, čo nebola zničená zemetrasením, alebo sa prechádzame pod obrovskými stromami. Ihrisko je plné detí. Žiadna mama nefajčí, ani nemá vysoké štekly. Našli sme tu najstarší strom na svete žijúcu fosíliu z doby dinosauru – borovicu Wollemi. Už cítim nervozitu a ľútosť. Nechcem odísť. Tato však neľútosťne velí. Naložiť, umyť riad...ten umývam klasicky na verejných toaletách. Zastavíme sa ešte v obchode pre cumle, lebo ráno zmizol i ten 5. Obedujeme narýchlo v McDonalde. Dnes nevarím☺

Dorazíme do miesta odovzdávania nášho tátoša. **4200 prejdených kilometrov.** Mladá baba skontroluje, či nezmizli autosedačky, či je prázdna chladnička a plná nádrž. Nič iné ju nezaujíma. Sme prekvapení rýchlosťou. Ani nestihnem vybrať obed pre Arlana a už aj nasadáme spolu s francúzskou rodinou do dodávky smerujúcej na letisko. Francúzi zistia, že zabudli v kemping care buginu, tak sa musia vracat'. Slavino posmešne podotkne: „*Francúzi.*“ Na letisku je firmol'. Pri check-ine zisťujem, že nám chýba vak. „*Asi som ho nechala na mieste odovzdávania,*“ vyjde zo mňa tenkým hláskom. Tato ma prebodáva pohľadom. Rozmýšľam, ako sa k nemu dostanem. Ak by som v ňom nemala celý denník, tak sa na to vykašlem. Lenže...spomienky, všetky zápisky, nie, nemôžem ho tam nechať. Našťastie vidím prichádzať Francúza s buginou. Šprintujem von a odchyťavam vodiča, čo ma vezie späť. Smeje sa. Nie, nie som jediná, čo zabudla. Denne sa mu to stáva niekoľko krát. Už si zvykol, že krúži neustále na ceste medzi požičovňou a letiskom.

Krátky let do Aucklandu prebieha relatívne pokojne. Na letisku nás hotelový autobus zoberie priamo do hotela, čo sme si deň predtým rezervovali cez internet. Spomenula som si na názov jedného hneď vedľa potravín, kde sme jedli hneď po prilete na Nový Zéland. Bol Lacný. Budget Ibis 89\$ za 3 posteľovú čistú izbu. Tato sa veľmi teší. Sníva o grilovanom kurčati na večeru. A tak ani nečakám a po príchode na izbu si veším Arlieho do nosiča a vydávam sa na lov večere. Okrem horúceho kurčat'a, francúzskej bagety a malých zaváraných uhoriek objavujem chutný plech na muffiny v tvare sovičiek. „*Na Milline narodeniny spravím sovičky do*

škôlok,“ poviem si. Tato netrpezlivo čaká na izbe. Začínajú hody, kedy sa všetkých upozorňujem, aby nezašpinili posteľ. Po večeri sa snažíme ich uložiť. Arlan znovu potrebuje vyše hodiny. Roluje sa po posteli hore-dolu. Keď zavrie oči, nastáva akcia „prebalenie kufrov“. Z Christchurchu sme mali totižto nadváhu. Na letisku sme nechali aj Millin šerbel'. Po 30 minútach a poslednom zvuku zipsu sme hotoví. Následne začne tato likvidovať mesačné strnisko s jednorazovou žiletkou: „*Späť do civilizácie.*“ A potom šup do perín. Nezažmurím ani oko. O 2.00 vyťahujem kuráciu bagetu. Mala byť pre tata na raňajky. Do 6.00 sledujem hodiny. A ide sa na letisko.

Sobota 23.3. v Soule

Na letisku je rušno. Kufre neprekročili limit 23 kg. Padol nám kameň zo srdca. Milla sa hneď zapozera do

Hotela Transylvánia a Shrimpie zaspáva s prvými zvukmi motora. Cez okno sledujeme posledné záblesky pevniny. Je mi smutno. Zbohom? Nevieam, nie som si istá. V hlave nám obom hučí reklama z Tourist rádia: „Nový Zéland potrebuje inžinierov a odborníkov. Zistite, aké jednoduché je prísť a žiť v Kiwi krajine...“ Let prebieha v pokoji. Milla čumákuje a Arlan loží v uličke. Kórejci si ho podávajú z rúk do rúk. 2x hodí šľofika. Po necelých 12 hodinách pristávame v Soule. Sme unavení. Ešte nám treba nájsť hotel, čo nie je vôbec ťažké. Priamo na letisku nám mladá baba objedná nejaký, ktorého názov ani neviem zopakovať. 69€ aj s raňajkami. Splnila moju požiadavku: čo najbližšie a čo

najlacnejší. Pred letiskom nás vyzdvihne luxusná dodávka a po 20 minútach vystupujeme v štvrti plnej omnimobuniiek. Mám pocit, že sme uprostred políčok a fóliovníkov.

Hotel evidentne zažil ešte komunistické časy. Izba je priestraná s 3 posteľami. Na stenách je kvetinová tapeta a v prerobenej kúpeľke je 2-itá vaňa. Za pár minút sedíme všetci v horúcej vode. Tato ešte vybehne do vedľajšieho obchodíku, aby kúpil mlieko a potichu sa pripojí na internet. Je tu o 4 hodiny menej ako na NZ. Deti zaspávajú o 19.00 miestneho času, teda o 23.00 novozélandského. Z vonku počuť ohňostroj. Keď odostriem závesy, prekvapia ma vianočné žiarovky, ktorými sú ozdobené takmer všetky budovy v blízkom okolí. Ešte aj kostol má na červeno žiariaci kríž. Konečne zaspávam.

Nedeľa 24.2. Domod

Ráno vstávajú deti o 6.00. Prekonali jet-lag. O 8.00 nám úslužný recepčný prináša raňajky na izbu. Volské oká so šunkou, hranolky, toast a pomarančový džús. Riadne porcie. Mille okrem toho otváram to, čo by malo byť mlieko. Zo znakov sa nedá nič vyčítať. Biele tekutina vonia aj vyzerá ako mlieko. Letisko mi príde tak veľmi v kontraste s chudobou a ošarpanosťou miesta, kde sme spali. Nájdeme detské ihrisko a čakáme na obed. Rozhodujeme sa medzi talianskou, kórejskou a japonskou reštauráciou. Keďže sa nachádzajú vedľa seba objednáme z každej niečo. Ako 1. prinesú Millinu misku plnú šalátu a suši. Vedľa má misku ryže a niekoľko mištičiek. Košťujem niečo červené a takmer okamžite lapám po servítke a vyplúvam. To sa mi hádam ešte nestalo. Vyzerá to ako krevety a páli, že mi až vyrazilo dych. Z kórejskej donesú tatovi misu niečoho čo mal byť guláš a misku ryže. Arlanovi sme objednali plnenú cestovinu. Spokojne si pochutnáva. Asi ako jediný nemá štiplavé jedlo. Tato nadáva a lyžičkou hľadá aspoň kúsok mäsa. Nič. Iba masné kúsky, tofu a kapusta. Ešte fajn, že to zachráni pizza. Dá si ju 2x. Čas letí a treba ísť po lietadla. Už iba 12 hodín a sme v Paríži. Aké to bude prísť znovu do reality?

